

ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΠΟΥΛΠΑΘΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

(Παραμύθι των Βρυούλων)

Ζούσε κάποτε σὲ μιὰ μακρο-
νή χώρα τῆς Ἀνατολῆς, ἕνας
πλούσιος ἔμπορος, πούχε ἕνα
γυιό και μιὰ κόρη λεπτοκαμο-
μένη και ὄμορφη πολὺ. Ἡ γυ-
ναίκα του πέθανε, όταν τὰ παι-
διά του ἴτανε ἀκόμα μικρά πολ-
λὸ, γι' αὐτὸ ἀναγκάστηκε νὰ
πάρη στὸ σπίτι του, ἕνα χότζα
παιδαγωγό, γιὰ νὰ τὰ σπουδά-
ζη. Ὑστερ' ἀπὸ χρόνια θέλησε
νὰ πάη στὸ χατζήλῃ και ἔφερε
νὰ πάρη και τὸν γυιό του
μαζί. Κλείδωσε λοιπὸν τὴν κό-
ρη του στὸν πύργο του, και
τράβηξε.

Ὁ παιδαγωγὸς τῆς, πού τὴν
εἶχε ἀγαπήσει, ἀπὸ τότε πούταν
δασκάλος τῆς, σὰν ἔμαθεν δι-
ὴ κόρη εἶχε μένει μόνη, χάρη-
ζε διαβολικὰ, γιὰτὶ ἔλπυζε πὸς θὰ
μορφεῖ νὰ τὴν πάρη. Βρίσκει
λοιπὸν μιὰ γρηά και τὴν συμβουλεύει
νὰ πάη στὴν κόρη (ἐπειδὴ
ἤξερε διὸν θὰ τὸν δέχονταν τὸν ἴδιον)
καὶ τῆς πῆ νὰ κατεβουῖνε
στὸ λουτρό, ὅπου θὰ ἴτανε και αὐτὸ:
καρμένος μέσα ἀπὸ πρῖν.

Ἡ κόρη, χωρὶς καμμιὰ ὑποψία στὴν
καρδιά, κατέβηκε μαζί με
τὴν γρηά τὸ λουτρό. Ἐκεῖ ὁμοῦ ἡ
γρηά, μόλις ἡ κόρη
μπήκε μέσα, τὴν κλείδωσε ἀπ' ὄψε-
ος, κ' ἔφυγε.

Ἔτσι ἔμειναν μέσα στὸ λουτρό ὁ
χότζας και ἡ κόρη,
ἡ ὁποία σκέφτηκε ἀμέσως πὸς νὰ
ξεφύγη.

— Θέλετε νὰ σαπουίνουμε ὁ ἕνας
τὸν ἄλλο; λέει
τότε στὸ χότζα.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ χότζας.

— Μὰ θὰ σαπουίνσω ἑσένα
πρῶτα, εἶπεν ἡ κόρη.

— Ἄς εἶνε.

Ἄρχισε λοιπὸν ἡ κόρη τὸ
σαπουίνισμα. Σὰν τὸν γέ-
μισε σαπουνάδα τοῦ λέει:

— Στάσου νὰ πάω νὰ φέρω
νερὸ νὰ
σὲ ἔσαπουίνω και νὰ σὲ
ξεπλύνω.

Κ' ἔτρεξε τότε ὄξω ἀπὸ τὸ
πορτάκι (μικρὴ ὀπισθία πόρτα)
και κλείδωσε μέσα στὸ
λουτρό τὸν χότζα, πού βαρέθηκε
νὰ περσιμένη και ἀρχισε νὰ
φονάζη γεμάτος
σαπουνάδες!

Ἡ γρηά ὁμοῦ πού ἀκούσε τὶς
φωνές του, πήγε και τὸν γλύτωσε,
και αὐτὸς ὀρκίστηκε νὰ ἐκδικηθῆ
τὴν κόρη. Πιάνει
λοιπὸν και γράφει στὸν πατέρα
τῆς διὸν ἡ
κόρη του ἔγινε ἡ κακογλωσσία
τοῦ κόσμου γιὰ τὴν ἔτσιποισά
τῆς. Ὁ πατέρας τῆς σὰν
τάκουσε τοῦθε νὰ ὀκοιωθῆ,
Πάει ξανα-
μένος στὸ γυιό του και τοῦ λέει:

— Νὰ πᾶς νὰ σφάξης τὴν
σκύλλα τὴν
ἀδερφή σου και νὰ μοῦ
βάρησες ἕνα της που-
στάνι με τὸ αἷμα της και
νὰ τὸ φέρῃς νὰ τὸ δώ-
γῃς γιὰ πιστοποίηση.

Τὸ παιδί ἀγαποῦσε τὴν
ἀδελφή του, μὰ ἔλα
πάλι πού δὲν
μποροῦσε νὰ μὴν ἀκούσῃ
καὶ στοῦ πατέρα του τὴν
προσταγή. Πάει
λοιπὸν στὸν τόπο τους
και βρίσκει τὴν ἀδελφή
του καταμένη,
κλειδωμένη στὸ σπίτι,
ὅπως τὴν εἶχανε ἀφήσει.

— Ἐλα ἀδελφὲ μου,
ὁ πατέρας μας μ' ἔστειλε
νὰ σὲ πάρω κ' ἑσένα
νὰ πάμε στὸ χατζήλῃ,
τῆς λέει.

— Ἀλήθεια ἀδερφούλη μου;
Θὰ γλύτωσω περὶ ἀπὸ
τὴ στενο-
χωρία; τοῦ ἀποκρίνεται
αὐτή.

Και χόδησε τὴν ἀγαλιά
του και ἀρχισε νὰ τὸν
φιλῆ.
Ὁ ἀδελφὸς δάγκωσε
σὰν εἶδε τὴν ἀγάπη
τῆς, ἀλλὰ δὲν μπο-
ροῦσε και τίποτα νὰ
κάνη.

Τὴν ἄλλη μέρα ξεκίνησαν
ἀδελφὸς και ἀδελφή. Ἄντι
ὁμοῦ νὰ τὴν πάη ἀπὸ τὸ
δρόμο, τὴν τράβηξεν
ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ βουνά.
Σὲ
κάποιο μέρος σταματήσαν:

— Ἀδερφή μου, τῆς
λέει τότε, ὁ πατέρας
μ' ἔστειλε νὰ σὲ
σφάξω και ὑστερα νὰ
βάρω τὸ πουστάνι μου
μετὰ στὸ αἷμα και νὰ
τοῦ τὸ φέρω. Ἐγὼ ὁμοῦ
δὲν θὰ κάνω ἕνα τέτοιο
κακὸ στὴν ἀδερφή
μου. Γιὰ τοῦτο σ' ἔφε-
ρα ἔδω νὰ σοῦ γλυτώσω
τὴν ζωὴ σου. Ὀρκίσου
μου στὴν ἀγάπη μας,
διὸν δὲν θὰ φανερωθῆς
καμμιὰ φορὰ.

Ἡ ἀδελφὴ ὀρκίστηκε.
Τότε ὁ ἀδελφὸς ἔσκισε
μ' ἕνα μαχαίρι λίγο τὸ
πόδι του και στοῦ αἵμα
πούτρεξεν ἔβραφεν ἕνα
πουστάνι. Ὑστερα τὴν
φίλησε μετὰ δάκρυα
και χαροστήσαν.

Ἡ ἀδελφὴ ἔμεινε στὴ
θέσι πού τὴν ἀφήνην ὁ
ἀδελφὸς τῆς, χωρὶς
νὰ ξερῇ πού βρισκόταν
και πού θὰ τὴν ἐβγαζεν
ἡ ἔρημιά. Καὶ πού
πήγαν ἀλήθεια; Δρόμος
δὲν φαινόταν ἀπὸ
πουθενά. Τὶ νὰ
κάνη; Σκέπασε τὸ
πρόσωπο μετὰ τὰ
χέρια τῆς και ἀρχισε
νὰ

κλαίη.

Πάνω στ' ἀναφυλλῆτά
τῆς, τῆς φάνηκε πὸς
ἀκούσε και τι σὰν
σφύριγμα. Ἦταν σφουρίχτρα
κυνηγοῦ. Σηκώνεται
τότε ἀπάνω και μ' ὅλα
τῆς τὰ δυνατά, τρέχει
κατὰ τὸ μέρος πού
ἀκούσε τὰ σφουρίγματα.
Ξαφνικὰ βλέπει ἔμπρὸς
τῆς ἕνα λαμπροστολισμέ-
νο νεό.

Ἦταν βασιλόπουλο. Νιγρῆ-
θηκε και θέλησε νὰ
φύγη, μὰ τὴν συγκράτησε
τὸ βασιλόπουλο και τὴν
ἀνάγκασε νὰ τοῦ πῆ
τὸ πὸς βρισκόταν ἐκεῖ.
Σὰν ἀκούσε τὴν ἱστορία
τῆς, συγκινήθηκε και
τὴν ὄδηγησε στὸ παλάτι
τοῦ πατέρα του και ὕστερ'
ἀπὸ λίγον καιρὸ τὴν
παντρεύτηκε. Ἀπὸ τὸ
γάμο αὐτὸ γεννήθηκε
ἕνα πολὺ νόστιμο
και ὄμοιο ἀγοράκι.

Δὲν εἶχαν ὁμοῦ τὴν
τύχη, νὰ ζήσουνε πολὺν
καιρὸ εὐτυχισμένοι.
Μιὰ ἡμέρα ἤθεσε εἰδοῖσι
ὅτι ὁ γειτονικός τους
βασιλῆς σήκωσε πόλεμο.
Τὸ βασιλόπουλο φίλησε
μετὰ κλίματα τὴν
γυναίκα του και τὸ
παιδάκι κ' ἔφυγε γιὰ
νὰ πάη νὰ πολεμήσῃ...
Σ' αὐτὸ μετὰ πέθανε
και ὁ πατέρας του ὁ
βασιλῆς, μὰ τὸ βασιλό-
πουλο δὲν μπορούσε
νὰ γυρίσῃ πίσω. Ὁ
πόλεμος ἐξακολούθησε
ἀγχιος.

Τέλος τὸ βασιλόπουλο
βγήκε νικητῆς, μὰ
δὲν μπορούσε νὰ φύ-
γη ἀπὸ τὰ σύνορα
ἀκόμα. Ἔμεινε λοιπὸν
καὶ ἔστειλε ἕνα ἀρά-
πη ἀπὸ τοὺς δικούς
του, νὰ πᾶη νὰ τοῦ
φέρῃ τὴν γυναίκα
του και τὸ παιδί
του.

Ὁ ἀράπης ἔκανε
κατὰ πὸς τοῦ εἶπε,
μὰ στὸ δρόμο ἀγάπησε
τὴν βασιλοπούλα
και θέλησε νὰ τὴν
παρη. Ἀφοῦ σκέφθηκε
κά-
ποιο τῆς λέει:

— Ἡ γυναίκα μου
θὰ γείνησ, ἢ θὰ
σφάξω τὸ παιδί
σου! Ποῦ ἀπὸ τὰ
δύο προτιμᾷ;

Ἡ βασιλοπούλα ἴταν
καλὴ μητέρα, μὰ
ἴταν και πιστὴ
γυναίκα. Πῆρε τὴν
ἀπόφασιν γιὰ τὸ
δευτέρο και μετὰ
σπαραγαμὸ εἶδε
τὸ παιδί τῆς
νὰ σφάζεται
μπροστὰ στὰ
μάτια τῆς...

Ὁ ἀράπης σὰν
ἔμαθε τὸ κακοῦργημα,
τὴν ἀρπυξὲ και
χάθηκε μέσα
στὰ βουνά.

Τὶ νάκανε
τώρα ἡ ἀτυχη
βασιλοπούλα;
Νὰ πάη στὸν
ἀνδρα τῆς; Καὶ
τὶ θάλαγε
γιὰ τὸ παιδί
τῆς;

— Δὲν ἔχω
νὰ πάω πουθενά,
εἶπε μέσα
τῆς. Ἐγὼ
θὰ χαθῶ ἀπὸ
τὸν κόσμο
και ὁποιοσ
θέλει ἄς
μὲ ζητάει.

Καὶ πραγματικὰ
χάθηκε, μὰ
δὲν χάθηκε!

Κούρευε τὰ
μαλλιά τῆς,
ἀγόρασε
ὄμοια ἀνδρικά
και ἔπειτα
ἐνοίκισσε ἕνα
μεγάλο
χάνι, πού ἴτανε
ἀπάνω
στὸ δρόμο
ἐκεῖνο κ' ἄρχισε
νὰ
κάνη τὸν
χατζή.

Ἐν τῷ
μεταξὺ ὁ
πόλεμος
ξανάρχισε,
πὸ ἀγχιος
ἀκόμα. Ὁ
γειτονικός ὁ
βασιλῆς,
μὰζέωσε
νέους
στρατοὺς
και ἀναγε
πάλι
μεγάλη
και
μεγαλωμένη
ἡ
φωτιά. Ὁ
λοιπὸν
πήγαν
στὸν
πόλεμο
και ὁ
πεντηνάρ-
δες
ἀκόμα. Καθὼς
καταλαβαίνετε,
πήγε
και ὁ
πατέρας
τῆς, πήγε
και ὁ
ἀδελφὸς
τῆς, οὔτε
μαντὰ
ἐρχόντουσαν
ἀπὸ
τὸν
ἀνδρα
τῆς
τὸν
βασιλῆα. Ποῦ
εἶχε
καιρὸ
αὐτός,
μέσα
στὶς
φουρτούνες
τοῦ
πολέμου,
νὰ
σκεφθῆ
τὸ
σπίτι
του...

Ἐ! Δὲν
μποροῦσε
νὰ
βαστάη
καὶ
αἰώνια
αὐτὸς
ὁ
πόλεμος!
Κάποτε
ἔπρεπε
νὰ
τελειώσῃ
καὶ
τελείωσε,
μὲ
νικητὴ
πάλι
τὸ
βασιλό-
πουλο
μας. Καὶ
κάθε
μέρα
τοῦ
χάνι
γέμιζε
ἀπὸ
πολεμιστὰς,
πού
γυρίζ'
ὁ
καθένας
στὴν
πατρίδα
του
ἀπὸ
διηγόντουσαν
τὶς
μά-
χες
και
τὰ
κατορθώματα
τοῦ
νέου
βασιλῆα.

Μιὰ
μέρα
νᾶσου
και ὁ
πατέρας
τῆς,
νᾶσου
και ὁ
κακὸς
ὁ
χότζας
και ὁ
ἀνδρας
τῆς
τὸ
βασιλό-
πουλο
μετὰ
τὸν
ἀράπη
του, πού
γυρίζ'
ἀναίτωντας
τὴ
γυναίκα
του. Αὐτὴ
ἀ-
μέσως
τοὺς
ἐγνώρισε
και
ἔτοιμα-
σε,
γιὰ
δλους
μαζί,
μὰ
κάμαρα.

Ἀφοῦ
τοὺς
πήγε
και
φράγανε,
μῆνε
και
αὐτὴ
μέσα,
κλείδωσε
τὴν
πόρτα
κ' ἄρχισε:

— Θέλετε
ν' ἀκοῦστε
ἕνα
πα-
ραμῦθι;

— Ἀυριο
μας
τὸ
λές,
τώρα
εἴ-
μαστε
κουρασμένοι.

— Τότε
νὰ
σᾶς
πῶ
τὴν
ιστο-
ρία
μου.

— Ἀυριο,
μὰς
πέθανε
ἡ
νύστα.

— Τότε
θέλετε
ν' ἀκοῦστε
τὴ
δική
σας;

Κι' ἄρχισε
κ' ἔλεγε
τὴν
ιστο-
ρία
τοῦ
καθενός.
Κι' ὅσο
ἔλεγε
τόσο
καὶ
περισσότερο
τὰ
χάνανε
ἐκείνοι.

— Νὰ
βγῶ
ἔξω
μὰ
σιγητῆ;

ΕΡΑΝΟΣ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ," ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΣΕΙΣΜΟΠΑΘΩΝ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ

Συνεχίζουμε και σήμερα τον ύμνον των άνηκών Κορινθίων έρανων, βέβαιοι ότι πάντες οι άναγκάστοι του Μπουκέτου θα απεύθυνον να προσφέρουν τον όβολόν των.

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes entries like 'Εκ προηγουμένων εισφορών', 'Μιχαήλ Οικονόμου', 'Σταμάτης Τριτόπουλος', etc.

Τό όλον Δεχ. 3620

ΤΑ ΠΛΕΟΝ ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Υπάρχουν πολλά επαγγέλματα που δεν θα έπιστευε κανείς πως εινε προαορισμένα για τί γυναίκα και όμως τά επαγγέλματα αυτά επεδόθησαν τελευταίως πολλές γυναίκες, με όρεκτη ή επιτυχία μάλιστα. Αναφέρουμε μερικά από αυτά :

Η γυναίκα χασόπης.— Στο 1912 ενώπιον έπιτροπής όρισθείσης επί τούτου, στό Έργοδόμαχ της Βαυαρίας, έδωκε εξετάσεις ή κυρία Λίτς για να πάρη δίπλωμα... χασόπης !.

Η κυρία Λίτς σκότωσε έν πρώτους ένα βράδι με μεγάλη έπιδεξιότητα. Έπειτα έστειλε εις τάς αιώνας μονάς ένα μοσχάρι και ένα χοίρον ! Κατόπιν έτεμάχισε και τά τρία ζώα καθ' όλους τους κανόνες της... χασαπικής τέχνης ! Η εξεταστική μάλιστα έπιτροπή έμεινε κατάπληκτη για την έπιδεξιότητά της.

Η γυναίκα πεταλωτέρα.— Στο 1909, στό Βερνβουεργο της Γερμανίας, μία κόρη 18 έτών, ή δεσποινίς Έμμα Σόνταγκ, άνοιξε ένα πεταλωτήριο !

Στήν άρχη πολύ λίγοι έτόλμησαν να τίς έμπιστευθούν τά ζώα τους. Έδειξε όμως γρηγορά τόση έπιδεξιότητα, ώστε σε λίγους μήνες απόκτησε πολυπληθή πελατεια !.

Η γυναίκα πλοίαρχος.— Η Δανία καυχάται ότι έχει την πρώτη γυναίκα πλοίαρχον ! Η κυρία νετέ Μπόδιντς, ή πρώτη πλοίαρχίνα ήταν σύζυγος ενός Ιατρού του Δανικού έμπορικου ναυτικού και συνόδευε τον άντρα της στό ταξείδια του.

Σιγά-σιγά αγάπησε τόσο πολύ τί θάλασσα, ώστε ένεγράφη στή Σχολή των έμποροπλοίαρχων και στό 1914 έπήρε τό δίπλωμα της με τά θεορτύα συγχαρητήρια της εξεταστικής έπιτροπής.

Η γυναίκα άστυνόμος.— Η Νέα Υόρκη έχρησιμοποίησε για πρώτη φορά στό 1909 στην άστυνομική ύπηρεσία μία γυναίκα. Ονομάζεται μίς Έδθα Φάλλον και της ετχεν άναταστή ειδικώς ή έπίβλεψις των αυτοανήτων.

Αργότερα προσελήφθησαν και άλλες γυναίκες στήν άσ νομική ύπηρεσία τίς Νέας Υόρκης.

Στό Λονδίνον ίδρύθησέ τίς λίγα χρόνια σωμα γυναικείας άστυνομίας. Μένουν δέ κατεθουσαομένοι με αυτοί οι Άγγλοι.

Η γυναίκα τζόκει.— Η πρώτη γυναίκα τζόκει ήνεφανίσθη στήν Άμερικη. Ονομάζεται Μαίρη Μόνει ή και έκέρδισε σε κούρσε 28 βραβεία και 18 άγωνα κάππελλα ! Η μίς Μαίρη Μόνει, έστερα από τρία χρόνια έπήρε τό καλύτερο βραβείο, ένα... εκατομμυριοστό σύζυγο !...

Έννοείται ότι έκτοτε άπεσώρη από τίς κούρσεσ...

Σηκώθηκε πρώτος ό χότζας.

— Άμα τελειώσω, τώρα δεν επιτρέπεται, λείι ή κόρη και συνεχίζει την ιστορία της.

Πρώτος τί γνώρισε ό πατέρας της πούχε μετανοήσει για τί διαταγή που έδωσε στο γιό του. Την άγκάλιασε και άρχισε να κλαίη. Τό ίδιο έκανε και ό αδελφός της και ό άνδρας της. Μόνον όι δυο κακούργοι, ό άράκης κ' ό χότζας ετχεν κτρινίσει και τά έχασαν από τό φόβο τους.

— Τό άλλο πρωί τους χρέμισαν, για να γίνον παραδείγμια στους άλλους.

Και τό βασιλόπουλο πήρε τί γυναίκα του και της συγγενείς του και γύρισε στή πατριότεια, όπου έζησαν τρισευτυχισμένοι ως τό τέλος της ζωής τους...

Τσολαίνος

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΟΓΙΑ

ΚΑΤΑΔΙΚΩΝ ΕΙΣ ΘΑΝΑΤΟΝ

Τί έπιθυμούσε να φάη ένας κατάδικος. Ό πόθος του κευρέως. Έπιθυμεί που δεν ίκανοποιούνται. Ήθελε να γίνη... γλωσσομαχής. Για να μη του ζητήσθ τό χρέος. Κατάδικος που ρεκλαμαρεί καπέλλα !..

Άπό μία περίεργη συλλογή που βγήκε τελευταία στό Παρίσι και που περιέχει τά τελευταία λόγια διαφόρων καταδικών, όλίγον προό της θανατικής έκτελέσεως, δημοσιεύαμε προό μήνος διαφέροντα άποσπάσματα. Σήμερα σάς δίνουμε τί συνέχεια.

Έκ των καταδικασμένων εις θάνατον άλλοι άποθνήσκον αιωπόντες, άλλοι κλαίοντες και άλλοι καταρώμενοι την δικαιοσύνην. Οι πλειστοί κάμνον την τελευταία αυτή στιγμή της ζωής των πνεύμα. Ίδου σχετικώς ανέκδοτα.

Κάποιον Γάλλο κακούργο, ό όποιος έπρόκειτο να έκτελεσθή την έπομένη, τον ρώτησαν τό προηγουμένο βράδυ τί θάθελε να φάη στό τελευταίο του δείπνο. Και ό κατάδικος άπάντησε :

— Τόν... δικαστή που με δίκασε !..

Έπίσης κάποιος άλλος κατάδικος, κούρσε τό επάγγελμα, όταν τον ρώτησαν ποιά εινε ή τελευταία του έπιθυμία, ελε :

— Θά ήθελα να... ξυρίσω τόν... εισαγγελέα, που έπρότεινε την εις θάνατον καταδίκην μου !..

Τέλος ένας άλλος κατάδικος, όταν τον ρώτησαν ποιά εινε ή τελευταία του έπιθυμία, ελε :

— Θέλω να μάθω την... ρωσική γλώσσα !..

Ένας άλλος άγγλος κατάδικος, ενώ έπήγαιναν να τον θανατώσουν, ζήτησε άπ' τον άξιωματικό που διοικούσε την συνοδεία, να μη τον περάσουν από ένα ωριμερό δρόμο, για να μη τον ίδι κάποιος έμπορος στόν όποιο... χρεωστούσε ένα μικρό χρηματικό ποσό!

Ό πιο πρωτότυπος όμως όπ' όλους τους καταδικώεις θάνατον, ήταν κάποιος Άμερικανός, ό όποιος έθανατώθη την 1 Ιούλιου του 1920.

Την στιγμή που έτοιμαζόταν να καθήση στήν περιόφημη ήλεκτρική πολυθόνα, ό κατάδικος αυτός, ελε προς τους παρισταμένους στήν έκτέλεσί του :

— Κύριοι! Πάν ό τι έχω να ειπά εινε ότι τά καλύτερα και τά πιο γερά καπέλλα τά φτείναι τό έργοστάσιο Χ... και κολώνται στό έπί της όδοσ Ρ... κατάστημα !..

Μην άπορείτε όμως...

Ό κατάδικος αυτός την τελευταία στιγμή της ζωής του, έρεκλαμαρίζε άπλούστατα, τό περι ού ό λόγος έργοστάσιο για λόγους συμφορέτος. Τό έργοστάσιο αυτό ελεχ δημοσιεύσει στις έφημερίδες μια άγγελία και ύπέσχετο να πληρώση 25 δολλάρια στήν χρεα του καταδικού, ό όποιος θά έκανε την διαφημιστική αυτήν δήλωση, την ώρα της έκτελέσεώς του!

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Κ Λ Ε Φ Τ Ι Κ Ο

— Γιαννούλα, ποιός σε κυνηγεί που κάς 'ψηλά στό όρη.

Ψηλά, ψηλά 'στό διάσελα, ψηλά στό κορφοβούτια

'ψηλά μεσ' στό κατσάραχα, στό κλέφτικα λημέρια.

— Με κυνηγάν Άγαρηνοί με κυνηγάνε Τούρκου

Πεντεξηροτό παλητόουκρη, και δέκα Γιαννιτάροι

Κι' άμα 'φτασα 'στό έλατα, 'τά κλέφτικα λημέρια.

— Με καρδαρώσαν, μ' 'δωκαν, την δύναμή τους ούλη

Γυρίτω και τους πελεκά, και τους πσογορίτω,

Τους πελεκά' με τό σπαθι και με τό γαταγάνι.

Και φεύγονε 'σάν νά ήσανε, λαγοί ντουφεκισμένοι,

Για τ' ήμουν κόρη άπάρθενη κόρη του γέρω Δήμου.

(Έκ της συλλογής Ν. Δάσκαρη)